

Sygn. akt I C 914/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2018 roku

sprawy

z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko P. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. B. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.061,69 zł (słownie: jeden tysiąc sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym od kwoty 1.000,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) od dnia 24 sierpnia 2017 roku do dnia 16 lutego 2018 roku, a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP – z odsetkami stanowiącymi czterokrotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie,

2. zasądzoną w punkcie 1 należność główną wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym w wysokości 48,22 zł (czterdzieści osiem złotych dwadzieścia dwa grosze) rozkłada na 11 miesięcznych rat, przy czym pierwsza rata w wysokości 109,91 zł (sto dziewięć złotych dziewięćdziesiąt jeden groszy) i każda następna rata po 100,00 zł (sto złotych) płatne do dnia 15 – go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10% w stosunku rocznym a w razie zmiany wysokości stopy kredytu lombardowego NBP – z odsetkami stanowiącymi czterokrotność wysokości tych odsetek, nie więcej jednak niż wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. zasądza od pozwanego P. B. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 30,00 zł (słownie: trzydzieści złotych) tytułem kosztów procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 914/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł pozew do elektronicznego postępowania upominawczego przeciwko P. B. o zapłatę kwoty 1.061,69 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP

od dnia 24 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty od kwoty 1.000,00 złotych oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany P. B. zawarł z powodem umowę o rachunek S., która w związku z wypowiedzeniem została zaewidencjonowana na rachunku (...). Na podstawie ksiąg rachunkowych powoda stwierdzone zostało, że na dzień 23 sierpnia 2017 roku figuruje wymagalna i niespłacona wierzytelność Banku przysługująca od pozwanego, która obejmuje należność główną w wysokości 1.000,00 złotych oraz odsetki naliczane do dnia 23 sierpnia 2017 roku w wysokości 61,69 złotych.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 8 listopada 2017 roku, wydanym w sprawie VI Nc-1596018/7, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany P. B. stanął na termin rozprawy i przyznał, że zawarł umowę kredytu z powodem, na podstawie której korzystał z debetu, którego nie spłacił, bo nie miał z czego. Pozwany nie kwestionował również wysokości roszczenia, wnosząc jednocześnie o rozłożenie kwoty dochodzonej przez powoda na raty. Wskazał, że posiada wynagrodzenie w wysokości 1.540,00 złotych i ma na utrzymaniu małżonkę. Osiągany dochód przeznacza na koszty związane z utrzymaniem mieszkania - 280,00 złotych, opłaty za wodę – 70,00 złotych co kwartał, energię elektryczną – 100,00 złotych za kwartał. Pozwany podniósł nadto, że reguluje inne zobowiązanie, którego rata wynosi kwotę 600,00 złotych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 listopada 2007 roku pozwany P. B. zawarł z powodem umowę kredytu odnawialnego na cele konsumpcyjne, w formie limitu kredytowego w wysokości 1.000,00 złotych.

Pozwany wykorzystał limit i mimo ciążącego na nim zobowiązania do wnoszenia systematycznych wpływów środków pieniężnych na rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy, w wysokości nie niższej niż przed udzieleniem kredytu, nie wypełnił tego obowiązku. W związku z tym powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu odnawialnego i wezwał go do spłaty należności.

bezsporne, nadto dowód: umowa kredytu odnawialnego z dnia 6 listopada 2007 roku k. 27 – 31, oraz por. dowód z innych środków dowodowych: wezwanie do zapłaty k. 10, .

Pozwany P. B. nie uregulował zobowiązania w wyznaczonym terminie. Wówczas powód w dniu 18 sierpnia 2017 roku wystawił wyciąg z ksiąg bankowych.

bezsporne, nadto dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 9, potwierdzenie odbioru k. 11.

Pozwany P. B. posiada dochód w postaci wynagrodzenia w wysokości 1.540,00 złotych i pozostaje we wspólnym gospodarstwie domowym ze swoją małżonką, która jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Pozwany nie otrzymuje żadnych świadczeń z pomocy społecznej. Osiągany dochód pozwany przeznacza na koszty związane z utrzymaniem mieszkania - 280,00 złotych, opłaty za wodę – 70,00 złotych co kwartał, energię elektryczną – 100,00 złotych za kwartał. Ponadto reguluje zobowiązanie, którego rata wynosi kwotę 600,00 złotych.

przyznane, nadto wyjaśnienia pozwanego 00:20:00 k. 37.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości albowiem strona pozwana P. B. nie kwestionowała zarówno zasady, jak i wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia. Dlatego też, co do zasady, należało więc zasądzić od pozwanego na rzecz powoda dochodzone roszczenie, również w zakresie odsetek umownych określonych przez powoda w pozwie.

Zgodnie zaś z treścią art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd nie znalazł podstaw do stwierdzenia, aby uznanie powództwa było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego bądź zmierzało do obejścia prawa. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

Pozwany P. R., na rozprawie, złożył wniosek o rozłożenie na raty zasądzzonego roszczenia wskazując, że mógłby regulować zobowiązanie powoda w wysokości po 100,00 złotych miesięcznie.

W ocenie Sądu wniosek pozwanej zasługiwał na uwzględnienie, tym bardziej, że powód nie odniósł się do tego wniosku. Dlatego też Sąd uznał wniosek pozwanego za przyznany przez powoda, zgodnie z treścią art. 230 kpc.

Zgodnie bowiem z treścią art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (...). Ponadto zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny uprawnienie to przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne, spowodowane nieurodzajem czy klęską żywiołową, mogą być jednak także spowodowane działaniem samego dłużnika (por. tak: Maria Jędrzejewska Najnowsze wydanie: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga, Postępowanie zabezpieczające Warszawa 2009 LexisNexis (wydanie III) ss. 2308).

W realiach niniejszej sprawy, co wynika z niekwestionowanych przez powoda wyjaśnień złożonych przez pozwanego P. B. na rozprawie w dniu 16 lutego 2018 roku, bezsprzecznie wynika, że sytuacja majątkowa pozwanego jest trudna, jednakże nie uniemożliwi mu spłaty zobowiązania w miesięcznych ratach. Pamiętać bowiem należy, że decyzja o rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty musi być w każdym przypadku uzasadniona przede wszystkim celem jaki przyświeca tej instytucji, a mianowicie ułatwieniem zobowiązanemu spłaty zasądzzonego świadczenia (por. wyrok wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z roku 2008 VI ACa 218/2008 LexPolonica nr 1949114 Rzeczpospolita (...) str. C1).

Uwzględniając zatem źródło i wysokość osiągniętych dochodów przez pozwanego oraz osób, z którymi pozostaje on we wspólnym gospodarstwie domowym, w szczególności stały dochód, jak również wysokość comiesięcznych zobowiązań finansowych, należy uznać, że pozwany będzie w stanie spłacać zasądzoną należność w comiesięcznych ratach w wysokości określonej w wyroku. Istotnym jest również, że rozłożenie na raty ułatwi pozwanemu spłatę tego zasądzzonego roszczenia. Ponadto nieuwzględnienie wniosku o rozłożenie na raty spowodowałoby, że spełnienie świadczenia przez pozwanego w całości byłoby niemożliwe do wykonania, a w szczególności narażałoby pozwanego i jego bliskich na niepowetowane szkody.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 2 kpc, który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty

procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

W przedmiotowej sprawie stroną pozwaną P. B. należy traktować jako stronę przegrywającą proces, mimo uznania roszczenia na pierwszym terminie, albowiem dała ona podstawy do wytoczenia powództwa, narażając tym samym powoda do ponoszenia kosztów związanych z uiszczeniem opłaty od pozwu w wysokości 30,00 złotych.

Wobec powyższego zasadnym było orzec ja w sentencji wyroku.